

บทที่ 2

เหตุผลในการที่ต้องใช้ฮิญาบ - ภาค 2

การอภิปรายของเราจะเน้นอยู่ที่เรื่องฮิญาบในอิสลาม แต่ตามที่ได้กล่าวมาแล้ว ชั้นแรกเราจะต้องอภิปรายกันโดยทั่ว ๆ ไปให้มากขึ้นเสียก่อน เนื่องจากว่าฮิญาบมิได้มีแต่ในอิสลามเท่านั้น นั่นก็คือ ฮิญาบมิได้ปรากฏขึ้นในโลกนี้เป็นครั้งแรกพร้อมกับอิสลาม มันมีอยู่ก่อนหน้าอิสลามในหมู่ผู้คนในโบราณกาลอื่น ๆ ที่มีใช้ชาวอาหรับ ฮิญาบมีอยู่ในอินเดียโบราณและอิหร่านโบราณ ฮิญาบที่มีอยู่ในอินเดียและอิหร่านโบราณนั้นเข้มงวดกว่าที่อิสลามนำมาแน่นอน ถ้าเราพิจารณาถึงแหลมอารเบียแล้ว เราจะเห็นว่าฮิญาบของอิสลามนั้นได้ถูกบัญญัติขึ้น มิใช่ลอกเลียนแบบมา นั่นก็คืออิสลามได้ส่งการสวมฮิญาบเข้าไปในแหลมอารเบีย แต่มันก็มีอยู่ในดินแดนที่มีใช้ของชาวอาหรับทั่วโลกอยู่แล้วด้วย

ฮิญาบเป็นปรากฏการณ์ที่มีอยู่แล้วในสมัยก่อนหน้าอิสลาม ได้มีผู้ให้เหตุผลในด้านปรัชญา สังคม เศรษฐกิจ จริยธรรมและจิตวิทยา ถึงสาเหตุของการเกิดปรากฏการณ์นี้ และถึงเรื่องที่ว่าฮิญาบได้ปรากฏอยู่ในหมู่ชนชาติต่าง ๆ ในประวัติศาสตร์ได้อย่างไร จำเป็นที่เราจะต้องกล่าวถึงเหตุผลต่าง ๆ เหล่านี้เพราะมีผู้กล่าวว่า นั่นคือสาเหตุของการที่ฮิญาบปรากฏขึ้น และกล่าวว่า มันเกิดขึ้นเป็นครั้งแรก เพราะสภาพเฉพาะอย่างยิ่งที่มีอยู่ในสมัยนั้น ๆ บางทีสภาพเช่นนั้น ๆ ทำให้จำเป็นต้องมีฮิญาบ แต่บัดนี้เมื่อสภาพเหล่านั้นหมดไปแล้ว จึงไม่มีเหตุผลอะไรที่จะต้องมีฮิญาบอีกต่อไป

ดังนั้นเราจะต้องดูว่าเหตุผลที่มีผู้กล่าวมาเหล่านั้นคืออะไร เป็นสาเหตุที่แท้จริงหรือไม่ หรือว่ามันเป็นสาเหตุที่ไม่ยุติธรรม เหมือนอย่างที่คุณบางคนกล่าวว่าผู้หญิงถูกบังคับให้สวมฮิญาบมาตั้งแต่ต้นแล้ว ถ้าเป็นดังนั้น ผู้พูดก็สรุปว่านั่นเป็นเหตุผลยิ่งขึ้นไปอีกที่ว่า เหตุใดฮิญาบจึงไม่ควรจะเกิดขึ้นเลย

ที่ได้อภิปรายมาแล้วนั้นเราได้กล่าวถึงเหตุผลมาแล้วสองประการ เหตุผลประการหนึ่งก็คือความไม่ปลอดภัย ที่ถูกอ้างว่าเป็นเหตุผลข้อหนึ่ง

ทำให้ผู้หญิงสวมอัญญาบ เหตุผลอีกประการหนึ่งที่ถูกกล่าวมากก็คือ ความต้องการในการถือสันโดษ ในการต่อสู้กับแรงแห่งกามารมณ์ นี่คือนี่ที่มีอยู่ในโลกนี้ ทั้งในตะวันออกและตะวันตก ในตะวันออกศูนย์กลางที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งก็คืออินเดีย ส่วนในตะวันตกก็คือกรีซ

เหตุผลทางด้านเศรษฐกิจ

เหตุผลอีกประการหนึ่งในเรื่องอัญญาบก็คือ มีผู้กล่าวว่า อัญญาบเกิดขึ้นเพราะเศรษฐกิจและเกิดขึ้นเพื่อแสวงหาผลประโยชน์จากสตรี ผลก็คือมันเป็นสิ่งที่ไม่ยุติธรรมที่คนเหล่านี้มาแบ่งอะไรต่าง ๆ โดยวิธีนี้ พวกเขาเชื่อว่าประวัติศาสตร์ได้แสดงให้เห็นว่าในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างหญิงและชายนั้นแบ่งออกได้เป็น 4 ยุคสมัย รวมทั้งยุคสมัยปัจจุบันด้วย

พวกเขาเชื่อว่า ยุคสมัยแรกก็คือสมัยแห่งส่วนรวมซึ่งมีอยู่ในสมัยก่อนประวัติศาสตร์ ส่วนยุคสมัยของการครอบครองเป็นเจ้าของนั้นเป็นสมัยก่อนประวัติศาสตร์ ส่วนยุคสมัยของการครอบครองเป็นเจ้าของนั้นเป็นสมัยที่ยาวที่สุดที่ประวัติศาสตร์ได้เคยบันทึกไว้ ในยุคนี้ผู้ชายจะมีอำนาจเหนือผู้หญิงว่ายุคขบถ ซึ่งอยู่ในครึ่งหลังของศตวรรษที่ 19 ยุคสมัยที่ 4 คือสมัยที่เพิ่งจะเกิดขึ้นหรือกำลังมีอยู่ เป็นสมัยแห่งการแสวงหาความเสมอภาคอันสมบูรณ์ระหว่างสิทธิของหญิงและชาย

เราจะแลเห็นได้ชัดเจนว่าการแบ่งยุคสมัยเหล่านี้ก็แบ่งจากสิ่งที่คุณอื่น ๆ แบ่งในเรื่องเศรษฐกิจในสมัยต่าง ๆ ของสังคมมนุษย์นั่นเอง สมัยแรกคือสมัยของเศรษฐกิจร่วม ต่อมาก็คือสมัยศักดินา ต่อมาคือสมัยทุนนิยมและหลังสุดคือสมัยคอมมิวนิสต์ สิ่งที่คุณเหล่านั้นอ้างมาว่าเป็นสาเหตุของการมีอัญญาบนั้นมีได้เกี่ยวกับขั้นตอนด้านเศรษฐกิจซึ่งผู้อื่นได้แบ่งไว้เลย

ขั้นตอนทั้งสี่ที่แบ่งไว้ในลักษณะนี้นั้นเป็นเรื่องผิดพลาดทั้งหมด เกี่ยวกับยุคสมัยแรกซึ่งคุณเหล่านั้นเรียกว่าเป็นสมัยสังคมรวมนั้นไม่เป็นความจริง ไม่มีหลักฐานที่จะแสดงว่าชีวิตครอบครัวมิได้มีอยู่ตั้งแต่ต้นมาแล้ว

เรามีได้ตั้งใจจะพูดถึงรายละเอียดเกี่ยวกับยุคสมัยเหล่านี้ เพียงแต่ต้องการจะกล่าวถึงเรื่องที่ว่าพวกเขาเชื่อว่า อัญญาบนั้นเกี่ยวข้องกับยุคสมัยที่ผู้ชายมีอำนาจครอบครองเหนือผู้หญิง พวกเขาเชื่อว่ามันมีผลมาจากการที่ผู้ชายทำ

หน้าที่เป็นตัวกลางให้แก่ผู้หญิง ผู้ชายจ้างผู้หญิงมาเพื่อความมุ่งหมายของ
เขาเอง เขาเก็บเธอไว้ในบ้านเพื่อทำงานให้เขา เขาทำงานบางอย่างไว้ให้
ผู้หญิงทำให้เขา นี่ก็เหมือนกับตอนที่เขากักขังพวกทาสไว้และกีดกันมิให้ทาส
เหล่านั้นทิ้งไปหางานอื่นที่ดีกว่างานของนาย ผู้ชายแลเห็นว่าพวกเขาจะได้
ประโยชน์กว่าถ้าหากเอาผู้หญิงวางไว้เสียข้างหลังม่าน และกีดกันมิให้พวกเขา
เข้าออกได้ เพื่อว่าพวกเขาจะได้ทำงานในบ้านที่ได้รับมอบหมายมาได้ดีขึ้น
ดังนั้น ผู้ชายทำเช่นนี้ก็เพื่อจะจ้างผู้หญิงให้ทำงานคือเป็นไปในด้านเศรษฐกิจ
แล้วก็กลับเปลี่ยนผู้หญิงไปเป็นเครื่องมือ มิฉะนั้นแล้วก็คงไม่มีเหตุผลที่จะทำ
เช่นนั้น ณ ที่ใดก็ตามที่อิญาบปรากฏขึ้นก็จะคู่ไปกับสถานการณ์ของการที่
ผู้ชายว่าจ้างผู้หญิงไปทำงานในบ้านนั่นเอง

เป็นความจริงหรือที่เหตุผลเช่นนี้มีอยู่ในสถานที่ต่าง ๆ ในโลกซึ่งมี
อิญาบอยู่? เรามิได้ปฏิเสธดอกว่าบางที่สถานการณ์เช่นนี้อาจจะมีอยู่บ้างใน
บางมุมโลก ถ้าผู้ชายจะกีดกันผู้หญิงมิให้ออกไปจากบ้าน และกีดกันมิให้คนอื่น
มาเห็นพวกเขาเข้าในรูปแบบใด ๆ ก็ตาม ถ้าผู้ชายจะกักขังผู้หญิง รากเหง้า
ของการนี้ก็อาจจะเป็นในด้านเศรษฐกิจ อย่างไรก็ตาม เรากำลังอภิปรายกัน
ในเรื่องอิสลาม ตรงกันข้ามอิสลามนั้นเป็นผู้สร้างอิญาบขึ้นและนำมาใช้ อีก
ประการหนึ่งอิสลามได้แถลงออกมาอย่างตรง ๆ ถึงแง่มุมอันชัดเจนของอิสลาม
แล้วว่า ชายไม่มีสิทธิ์ที่จะหาประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจจากหญิงเลย ผู้หญิง
มีความเป็นอิสระทางเศรษฐกิจ ได้มีการเน้นอย่างหนักในเรื่องนี้อยู่แล้ว

นั่นก็คือ ผู้ชายไม่มีสิทธิ์ที่จะแสวงหาผลประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจ
จากผู้หญิงโดยประการใด ๆ ผลประโยชน์จากงานที่ผู้หญิงทำก็เป็นของผู้หญิง
ภายในบ้านเรือนผู้หญิงจะทำงานก็ต่อเมื่อเธอปรารถนาจะทำ แต่หากผู้หญิงจะ
พูดว่า “ไม่เอา ฉันไม่ทำละ” ผู้ชายก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะบังคับให้เธอทำได้

สตรีมีอิสรภาพในงานที่เธอทำไม่ว่าจะเป็นงานอะไรก็ตาม ประการแรก
เธอมีสิทธิ์ที่จะปฏิเสธได้ บุรุษไม่มีสิทธิ์ที่จะออกคำสั่งให้เธอทำอะไร ประการ
ที่สอง ถ้าเธอกล่าวว่า “ฉันจะทำงานนี้โดยได้ค่าแรงเท่านั้นเท่านั้น” เธอก็มีสิทธิ์
ที่จะรับค่าแรงเช่นนั้น ตัวอย่างเช่น ในกรณีเลี้ยงลูกของเธอ ถึงแม้ว่าแม่มีหน้าที่
พื้นฐานที่จะต้องเลี้ยงลูกของตน เธอก็ยังมีสิทธิ์ที่จะเรียกร้องค่าแรงงานในการ

ทำงานนั้นได้ สิทธิที่จะเลือกได้เป็นลำดับที่หนึ่งของเธออยู่ที่ความหมายที่ว่า ถ้ามีผู้หญิงคนอื่นมารับเลี้ยงลูกของเธอโดยกล่าวว่า “ฉันเรียกค่าจ้างเดือนละ 1,000 ริยาลเพื่อเลี้ยงดูเด็กคนนี้” ส่วนตัวแม่ของเด็กเองกล่าวว่า “ฉันจะไม่เรียกมากกว่าเดือนละ 1,000 ริยาล” ดังนั้นแม่ก็จะมีสิทธิได้เลี้ยงลูกของเธอ นอกจากว่าจะมีผู้หญิงอื่นที่เหมาะสมกว่าด้วยเหตุผลประการใดก็ตาม

ผู้หญิงมีสิทธิที่จะทำงานนอกบ้าน ได้ตราบเท่าที่การทำงานนั้นจะไม่ทำอันตรายต่อสิ่งแวดล้อมของครอบครัว ไม่ว่าเธอจะหาเงินได้เท่าไรก็ตาม เงินค่าแรงนั้นย่อมเป็นของเธอแต่ผู้เดียวไม่ว่าเธอจะทำงาน (ที่ถูกต้องตามกฎหมาย) ชนิดไหนก็ตาม

ดังนั้นจึงเห็นได้อย่างชัดเจนว่าหลักการของอิสลามนั้นมิได้ตั้งใจให้ฮิญาบเป็นวิธีการที่จะแสวงหาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากสตรี ถ้ามีเจตนาเช่นนี้แล้ว ไซ้ กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ก็จะต้องแสดงออกมาให้เห็น ตัวอย่างเช่น จะต้องมีการออกมายืนยันว่าผู้ชายมีสิทธิที่จะใช้ให้ผู้หญิงทำงานในบ้านของเขา และผู้หญิงต้องสวมฮิญาบ ถ้าเช่นนั้นแล้วสองอย่างนี้จึงจะมีความเกี่ยวพันกัน ระบบที่บัญญัติออกมาว่าชายไม่มีสิทธิที่จะแสวงหาผลประโยชน์จากหญิง และในขณะเดียวกันระบบเดียวกันนั้นได้สร้างฮิญาบขึ้นมา นั่นก็หมายความว่า ระบบนั้นมิได้สร้างฮิญาบขึ้นมาเพื่อกอบโกยผลประโยชน์จากผู้หญิง

เราไม่ได้คิดเลยว่าเหตุผลนี้จะเป็นเหตุผลที่สำคัญในการที่มีฮิญาบอยู่ไม่ว่าที่ไหนในโลกก็ตาม แต่ชาวอิหร่านบางคนที่ได้เขียนต่อต้านกฎหมายของอิสลามได้พยายามเน้นเป็นอย่างมากในเรื่องนี้ ผู้เขียนเหล่านั้นกล่าวว่า เพื่อที่ผู้ชายจะสามารถเก็บผู้หญิงไว้ในบ้านของพวกเขาได้และเพื่อแสวงหาผลประโยชน์จากหญิงนั้น ๆ และเปลี่ยนพวกเธอให้กลายเป็นเครื่องมือของเขา ผู้ชายจึงได้กักขังเธอไว้ นี่คือเหตุผลอย่างหนึ่งที่พวกเขาอ้างไว้ และดังที่เราได้กล่าวแล้วว่าเหตุผลนี้มิได้สอดคล้องต้องกับหลักการของอิสลามเอาเสียเลย

เหตุผลทางด้านจริยธรรม

เหตุผลอีกอย่างหนึ่งที่มีผู้ให้แกการมีฮิญาบนั้นคือเหตุผลทางด้านจริยธรรม นั่นคือเกี่ยวข้องกับลักษณะและนิสัยของบุคคล

กล่าวกันว่าเรื่องนี้มาจากความเห็นแก่ตัวและความทึ่งหวงของผู้ชาย

ผู้ชายมีอำนาจครอบครองผู้หญิงเพื่อว่าเขาจะได้รับความสำเร็จจากเธอแต่ผู้เดียว เพื่อว่าผู้ชายคนอื่นจะได้ไม่มีส่วนแบ่งร่วมกับเขา มิใช่แต่เพียงในเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศเท่านั้น แต่ในทุก ๆ ด้าน เขาต้องการจะถือเอกสิทธิ์ในตัวเธอเพื่อว่าการสัมผัสและต้องร่างกายเธอและแม้แต่การมองดูเธอจะได้เป็นสิทธิ์ของเขาแต่ผู้เดียว นั่นคือความละโมภโลกมากจนเกินควรชนิดหนึ่ง ซึ่งมีอยู่ในตัวผู้ชายและทำให้เขาตั้งกฎในเรื่องฮิญาบขึ้น

รัสเซลกล่าวเช่นนี้ เขากล่าวว่ามนุษย์สามารถมีอำนาจเหนือความละโมภในทรัพย์สินความมั่งคั่งของเขาได้ จนถึงระดับหนึ่ง จนในภายหลังเขาสามารถสนับสนุนในเรื่องการกุศล และรับประทานอาหารร่วมกับผู้อื่นได้ เพราะสิ่งเหล่านี้เกี่ยวข้องกับเรื่องความมั่งคั่ง มนุษย์ถือว่าความละโมภโลกจนเกินควรนั้นเป็นสิ่งที่ไม่สมควรสำหรับมนุษย์ แต่พวกเขาไม่สามารถควบคุมความละโมภในกามารมณ์ได้ด้วยวิธีเดียวกัน ดังนั้นพวกเขาจึงได้เปลี่ยนชื่อสิ่งนี้เสียใหม่โดยเรียกมันว่า “ความเป็นชายชาตรี” หรือ “ความกระตือรือร้น” พวกเขาถือว่าความหึงหวงและความละโมภในฉาหรานามใหม่นี้เป็นคุณธรรม ในเมื่อการให้เป็นสิ่งที่ดีและหากว่ามันเป็นสิ่งดีในเมื่อเกี่ยวข้องกับเรื่องทรัพย์สินแล้ว มันก็ควรจะเป็นสิ่งที่ดีด้วยในเรื่องที่เกี่ยวกับสตรี มิฉะนั้นแล้วทั้งสองเรื่องนี้ก็คงจะเป็นเรื่องที่ผิด จะเป็นไปได้อย่างไรที่เมื่อเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับบุคคลแล้ว การมีใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และใจเสรีจะเป็นสิ่งที่ดีงาม แต่เมื่อเกี่ยวข้องกับสตรีแล้วจะกลายเป็นสิ่งเลวทรามไปได้ ถ้ามันเป็นสิ่งที่ดี ก็ต้องดีสำหรับทั้งสองอย่างหรือถ้ามันเป็นสิ่งที่ไม่ดี ก็ต้องไม่ดีสำหรับทั้งสองอย่างซิ

ประการแรก การที่จะเปรียบเทียบ “การมีภรรยา” ว่าเหมือนกับ “การมีทรัพย์สิน” นั้น เป็นสิ่งไม่ถูกต้องเลย ประการที่สองจากทัศนะของเรา มีความแตกต่างกันอยู่ระหว่างความหึงหวงกับความกระตือรือร้น (อารมณ์แรง เร้าร้อนหรือรุนแรง - ขอยรัต) เราเชื่อว่าทั้งสองนี้เป็นความรู้สึกที่แตกต่างกัน ความกระตือรือร้นเป็นสัญชาตญาณธรรมชาติที่มีให้แก่มนุษย์ มันเป็นคำที่มีลักษณะเป็นส่วนรวม นั่นคือรากฐานของมันมิใช่เพื่อคุ้มครองสังคมมิใช่คุ้มครองส่วนบุคคล มันเป็นเหมือนกับตำรวจที่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของไว้ให้แก่สังคมเพื่อคุ้มครองคนรุ่นต่อไปนั่นเอง

ดังที่เราได้ชี้ให้เห็นแล้ว ไม่ว่าผู้ชายจะได้รับความพอใจในความ
สำราญทางเพศมากเท่าไรก็ตาม ความรู้สึกกระตือรือร้นของเขาจะอ่อนแอลง
คู่ไปกับความอ่อนไหวในเรื่องความสงบเสงี่ยม เครื่องศาสนาและพลังจิตใน
ด้านศีลธรรมของเขา ผู้ชายที่เต็มไปด้วยกิเลสตัณหาจะไม่ว่าอะไรถ้าภรรยา
ของเขามีชู้ เขาอาจจะถึงกับชอบและคอยปกปักรักษาแกตัวให้การกระทำเช่นนั้น
ด้วยก็ได้

แต่ที่จริงกลับตรงกันข้ามกับที่กล่าวมานี้ สำหรับผู้ชายที่ดิ้นรนต่อสู้
กับความปรารถนาและกิเลสตัณหาในอัตตาของเขา ในการต่อสู้ เขาจะรวบรวม
พลังแห่งศีลธรรมของเขาเพื่อเอาชนะความชั่ว อย่างเช่นความละโมภโลก
มาก ความอิจฉาริษยาหรือการบูชาเงินที่มีอยู่ภายในตัวเขาเอง เขาจะกลายเป็น
สิ่งที่เป็นความหมายอันแท้จริงของคำว่า “มนุษย์” ครั้นแล้วเขาก็จะอุทิศตัวเอง
ให้แก่การช่วยเหลือผู้คนในขณะที่มีความรู้สึกในเรื่องการบริการผู้อื่นเกิดขึ้นใน
ตัวเขา ชายเช่นนั้นมี “ความกระตือรือร้น” หรือ “ความรู้สึกในการเป็นชาย
ชาติรี” มากกว่าและมีความหึงหวงและชอบปกป้องสตรีมากกว่า อันที่จริงแล้ว
เขาจะปกป้องสตรีทั้งหมดโดยทั่ว ๆ ไป นั่นก็คือความสำนึกของเขาไม่ยอมให้เขา
ทำการรุกรานก้าวร้าวแต่ประการใดต่อสตรีในสังคมเพราะเหตุว่าเขาถือเสมือน
ว่าตัวเขาเองเป็นผู้พิทักษ์คุ้มครองสตรีทั้งมวลนั่นเอง

ท่านอลี (อ) กล่าวว่า “บุคคลผู้ตั้งงามและมีความจริงใจจะไม่มี
วันกระทำการล่วงประเวณีเลย” ท่านไม่ได้กล่าวว่า “บุคคลที่ซื่อทึงไม่มีวัน
กระทำการล่วงประเวณี” แต่ท่านกล่าวถึงผู้ที่มีความจริงใจเท่านั้น ทำไม
จึงเป็นเช่นนั้นเล่า? ก็เพราะว่าความเป็นชายชาตินั้นเป็นคุณธรรมอันดีงาม
สูงส่งของมนุษย์ อันคุณธรรมของมนุษย์นี้แหละที่เกี่ยวข้องกับสังคมและความ
บริสุทธิ์ของสังคม ชายผู้มีความจริงใจยอมไม่ให้มีการทุจริตฉ้อฉลต่อหญิงที่
เขาเกี่ยวข้องด้วย และเขาก็ไม่ยินดีที่จะเห็นหญิงทั้งหลายในสังคมถูกทุจริต
ฉ้อโกงด้วย นี่เป็นเพราะความจริงใจเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่มีใช้ความหึงหวง ความ
หึงหวงเป็นเรื่องส่วนตัวของส่วนบุคคลซึ่งมาจากความเชื่อทางจิตวิญญาณหลาย
ครั้ง แต่ความจริงใจนั้นเป็นอารมณฺ์และความรู้สึกอ่อนไหวซึ่งเกี่ยวข้องกับ
เผ่าพันธุ์มนุษย์โดยทั่วไป

ความลับของเรื่องที่ว่าผู้ชายมักจะมีอารมณ์อ่อนไหวอย่างมากต่อการที่ภรรยาของเขามีความสัมพันธ์ทางเพศกับชายคนอื่นนั้นเป็นสัญชาตญาณ ซึ่งการสร้างสรรค์ได้มอบให้แก่ผู้ชายทุกคนเพื่อจักได้คุ้มครองคนรุ่นต่อไป ถ้าสัญชาตญาณนี้ไม่มีอยู่ ถ้าความรักใคร่เอ็นดูอย่างมากต่อลูกหลานมิได้มีอยู่ ก็คงจะไม่มีใครแม้สักคนเดียวที่จะอยากสืบพันธุ์ ถ้าความรู้สึกอันน่าอัศจรรย์นี้มีได้มีอยู่ในหมู่มนุษย์ เพื่อจะปกป้องและคุ้มครองสถานที่เพาะเมล็ดพันธุ์ เพื่อมิให้เมล็ดพันธุ์อื่น ๆ ซึ่งคล้ายคลึงกันมาตกอยู่ที่นั่นแล้ว ความสัมพันธ์ระหว่างเพศทั้งสองก็คงจะถูกตัดออกโดยสิ้นเชิง จะไม่มีใครรู้จักบิดาของตน และพ่อก็จะไม่รู้จักลูกของเขา ในเมื่อความสัมพันธ์ระหว่างคนรุ่นหนึ่งกับอีกรุ่นหนึ่งเป็นหลักการอันหนึ่งของสังคมมนุษย์ ที่ไม่มีความสัมพันธ์นี้อยู่

มนุษย์เราได้รับสัญชาตญาณอันหนึ่งซึ่งนับเป็นพื้นฐานสำหรับการพิทักษ์คุ้มครองสังคมไว้ และสัญชาตญาณนั้นก็คือว่า ผู้หญิงมีความปรารถนาที่จะพิทักษ์คุ้มครองคนรุ่นใหม่ของเธอไว้และผู้ชายก็เช่นเดียวกัน แต่ก็เป็นผลให้ผู้หญิงถูกคุ้มครองไปด้วย เมื่อเด็กเกิดมาก็เห็นชัดอยู่แล้วว่าใครเป็นแม่ของเด็กนั้น และผู้เป็นแม่ก็รู้จักลูกของตน ถึงแม้ว่าเธอจะเข้าร่วมประเวณีกับผู้ชายนับพัน ๆ คนก็ตาม เธอก็จะรู้ว่าเด็กคนไหนเป็นลูกของเธอ แต่ผู้ชายจะไม่แน่ใจในแบบนี้ นอกจากว่าเขาจะได้คอยดูแลหญิง ผู้นั้นไว้และได้สร้างข้อระมัดระวังบางอย่างขึ้นมาเพื่อจะได้แน่ใจในความเป็นพ่อของตนได้

จะมีใครไหมที่อาจจะพูดว่าเราต้องตัดสัญชาตญาณที่เรียกว่า “ความจริงใจ” ที่มีอยู่ในตัวมนุษย์ออกเสีย? และใครบ้างไหมที่อาจกล่าวว่สิ่งนี้เป็นสิ่งเดียวกับความหึงหวง? บรรดาผู้ที่มีความเป็นอยู่ในด้านที่เกี่ยวกับทรัพย์สินเป็นไปในแบบสังคมร่วมมิจาจพูดเช่นนั้นได้ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสตรี

เหตุผลทางด้านจิตวิทยา

คนบางคนเชื่อว่าอิญาบและการอยู่กับบ้านกับเรือนนั้นขึ้นอยู่กับเหตุผลทางด้านจิตวิทยา และว่าผู้หญิงมีปมด้อยหน้าผู้ชายมาตั้งแต่แรกเริ่มทีเดียว ความรู้สึกนี้เป็นไปโดยมีสาเหตุสองประการ ประการแรกก็คือผู้หญิงบางคนคิดว่าตัวเธอขาดอวัยวะอะไรบางอย่างในร่างกายของเธอไปเมื่อเปรียบเทียบกับผู้ชาย เหตุผลอีกประการหนึ่งก็คือการที่เธอมีโลหิตประจำเดือนและหลังจาก

การคลอดบุตรนั่นเอง

ในสมัยโบราณถือว่าประจำเดือนของผู้หญิง คือความบกพร่องชนิดหนึ่งเพราะเหตุนี้ผู้หญิงจึงถูกแยกไปอยู่ต่างหากในระหว่างที่เธอมีประจำเดือน และทุกคนไม่ยอมสมาคมกับเธอ

บางทีนั้นอาจจะเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้มีผู้ถามท่านศาสดาถึงเรื่องนี้ พระผู้เป็นเจ้าทรงส่งโองการพิเศษมาให้เป็นการตอบต่อคำถามนี้ อัลกุรอานมิได้กล่าวว่า ประจำเดือนของสตรีเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจและผู้หญิงควรจะถูกแยกไปต่างหากในระหว่างนั้นและไม่ควรมีใครคบหาสมาคมกับเธอ มีแต่กล่าวว่า มันเป็นการปล่อยสิ่งที่อันตรายบางอย่างออกไปจากร่างกายและในระหว่างนั้นไม่ควรร่วมประเวณีกันเท่านั้น แต่มิได้กล่าวว่าเขาไม่ควรคบหาสมาคมกันเลย “พวกเขาถามเจ้าเกี่ยวกับเรื่องโลหิตประจำเดือน จงกล่าวเถิดว่า “มันเป็นสิ่งมีภัยชนิดหนึ่ง จงอย่าได้ร่วมประเวณีกับสตรีในเวลาเช่นนั้น” (22 : 222) ตามหลักการในอัลกุรอาน มันเป็นภัยชนิดหนึ่งเช่นเดียวกับภัยอื่น ๆ หลากอย่าง แต่มิใช่สิ่งที่พึงรังเกียจเลย

ท่านอบู ดาวูด ได้เล่าถึงหะดีษบทหนึ่งของท่านศาสดา (ช.ล.) ว่า “อิบนู มาลิก กล่าวว่า ชาวยิวมักจะส่งภรรยาของพวกเขาออกไปจากบ้านเมื่อนางมีประจำเดือน พวกเขาไม่ยอมกินอาหารกับพวกนางและไม่ยอมดื่มน้ำจากแก้วของนาง และไม่ยอมอยู่ในห้องเดียวกับนางอีกด้วย ด้วยเหตุผลนี้เองจึงมีผู้ถามท่านศาสดาถึงเรื่องนี้แล้วโองการข้างบนนี้จึงได้ลงมา ท่านศาสดา (ช.ล.) ได้ห้ามมิให้แยกผู้หญิงออกไปในเวลาเช่นนั้น และได้กล่าวว่า “ไม่มีสิ่งใดเป็นที่หวงห้ามนอกจากการร่วมประเวณี”²

ตามหลักการของอิสลาม ผู้หญิงที่กำลังมีประจำเดือน คือคน *ไมฮุดิส* นั่นคือผู้ที่มิได้กระทำการอาบน้ำชำระร่างกายตามพิธีการทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน บุคคลเช่นนั้นจะห้ามมาชหรือถือศีลอดไม่ได้ *ฮาดัส* ทุกครั้งคือความไม่บริสุทธิ์ในด้านพิธีการ ซึ่งจะกำจัดออกได้ด้วยการทำการชำระล้างตามพิธีการอย่างเช่น การอาบน้ำชำระร่างกายทั้งหมดหรือบางส่วน ทั้งนี้เราหมายความว่า ภาวะแห่งการมีประจำเดือนก็เหมือนกับการฉนเปียกหรือการร่วมประเวณีนั่นเอง จึงต้องกำจัดออกด้วยการอาบน้ำชำระร่างกายตามพิธีการส่วนหนึ่งหรือทั้งหมด

ได้มีการแสดงความคิดเห็นอย่างมากมายเกี่ยวกับเรื่องที่ว่าสตรีมีความบกพร่องอยู่ในความรู้สึกและเพราะเหตุนี้ทั้งผู้ชายและผู้หญิงจึงคิดว่าผู้หญิงเป็นเพศต่ำต้อย ไม่ว่าจะความคิดนี้จะถูกต้องหรือไม่ถูกต้องก็ตาม ก็ย่อมไม่มีความเกี่ยวข้องระหว่างเรื่องนี้กับปรัชญาของอิสลามในเรื่องสตรีและฮิญาบ หรือ “การปกปิดร่างกาย” หลักการของอิสลามมิได้อ้างถึงการมีประจำเดือนหรือเหตุผลที่ถือว่าผู้หญิงเป็นเพศต่ำต้อยหรือเลวทรามเลย

ดังนั้นเหตุผลเหล่านี้จึงเป็นสาเหตุ 5 ประการที่คนอื่น ๆ นำมาอ้างไม่มากนักน้อย และสาเหตุ 5 ประการนั้นก็สามารถทำให้กล่าวได้ว่า ฮิญาบไม่ใช่สิ่งจำเป็นอีกต่อไป หรือว่ามันเป็นสิ่งที่ไม่ยุติธรรมมาตั้งแต่ต้นแล้ว

การมี “ฮิญาบ” จะมีสาเหตุอื่นอีกหรือเปล่า? เราอาจจะเสนอความจริงว่า “ฮิญาบ” ในอิสลามมีเหตุผลอย่างอื่นซึ่งไม่คล้ายคลึงกับเหตุผล 5 ข้อดังที่กล่าวมานี้ : คือความเป็นอยู่ที่ดีของตัวบุคคล ครอบครัว และสังคม

เป็นที่รู้กันดีแล้วว่าจิตใจของมนุษย์นั้นสามารถมีสุขภาพดีหรือว่าเจ็บป่วยได้ เช่นเดียวกับร่างกายเหมือนกัน อะไรเล่าคือสาเหตุของความเจ็บป่วยของจิตใจ? มีผู้ให้เหตุผลไว้หลายอย่างด้วยกัน เหตุผลอย่างหนึ่งก็คือความไม่สมหวัง คือความล้มเหลวต่อการทำงานที่จะได้รับสิ่งที่ตนปรารถนา ความขาดแคลนหรือการประจักษ์ความจริงที่ผิดจากสิ่งที่คาดหมายไว้

คนบางคนกล่าวว่าความไม่สมหวังทางเพศเหล่านี้เกิดจากข้อจำกัดในสังคม เมื่อขจัดข้อจำกัดเหล่านี้เสีย คนทุกคนก็ย่อมจะมีความสำเร็จในเรื่องทางเพศ และความไม่สมหวังทางเพศก็จะหมดไป ข้อสันนิษฐานเช่นนี้อาจเป็นไปได้ แต่ก็มีจุดอ่อนอยู่อย่างออกจะเด่นชัด เป็นที่แจ่มชัดว่าถึงแม้ว่าจะป็นความจริงที่ว่า ความไม่สมหวังทางเพศจะเป็นสาเหตุให้เกิดความเจ็บป่วยของจิตใจได้ แต่ก็ไม่อาจกำจัดมันเสียได้ด้วยการขจัดข้อจำกัดออกไป เนื่องจากว่าถ้าเราขจัดข้อจำกัดทางสังคมออกไปเสีย เราก็จะไปกระตุ้นแรงดันทางกามารมณ์ให้มากขึ้น เท่ากับเป็นการเพิ่มความต้องการภายในตัวมนุษย์ให้มากขึ้นเท่านั้น

ตัวอย่างเช่น สมมติว่ามนุษย์มีจำนวนความต้องการอยู่จำกัด อย่างเช่นความต้องการในเรื่องอาหารเป็นต้น ทุกสังคมย่อมมีความต้องการอาหารอยู่

จำนวนหนึ่ง ถ้าประเทศหนึ่งมีประชากรอยู่ 20 ล้านคน จำนวนอาหารที่ต้องการ (อุปสงค์) ก็เป็นที่รู้จักเจนกันอยู่แล้ว ถ้าอุปทานมีมากกว่านั้นก็ไม่สามารถบริโภคให้หมดได้ ควรจะมีน้อยกว่านั้น แต่ถ้ามีมาก พวกเขาก็ต้องเอาอาหารนั้นทิ้งไปเสีย

เมื่อความต้องการมีจำกัด มนุษย์ก็อาจสนองตอบให้เต็มที่ไ้ ความต้องการสามารถลดลงได้ให้ได้สัดส่วนกับอุปทาน แต่ก็เป็นเรื่องที่พิสูจนกันแล้วว่าความต้องการในบางสิ่งของมนุษย์นั้นไม่มีจำกัด ไม่ว่าจะได้รับการสนองตอบมากเท่าไรก็ยังไม่เป็นที่พอใจได้ ความปรารถนาก็ยังคงอยู่ สิ่งต่าง ๆ ที่มีคุณสมบัติที่มีใช้ทางรูปธรรมไปทั้งหมด ย่อมเป็นเช่นนี้ ตัวอย่างเช่น ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เป็นวัตถุนั้น ถ้าเราต้องการจะกะดูว่าสังคมหนึ่งต้องการอาหารเท่าใด เราก็อาจทำได้ แต่ถ้าเราถามว่า สังคมหนึ่งต้องการเงินสักเท่าใด เราก็ตอบไม่ได้ เพราะความต้องการเงินนั้นไม่มีจำกัด

เราอาจถามว่า “ต้องการข้าวสาลีเท่าไรเพื่อเลี้ยงดูประชาชนในอิหร่าน?” นี่เป็นเรื่องที่สามารถกะประมาณได้ แต่ถ้าเราถามว่า “เงินเท่าไรจึงจะพอกับความต้องการของประชาชนในประเทศ” เราก็จะกะประมาณได้ยาก ถึงท่านจะให้เงินแก่คนแต่ละคนให้มากที่สุดเท่าที่จะให้ได้ เขาก็จะไม่มีวันพูดเลยว่า “พอแล้ว” ความรู้ก็เป็นเช่นนี้เหมือนกัน

ความต้องการหลายอย่างของมนุษย์ฝังรากอยู่ในความปรารถนาอันไม่สิ้นสุดของมนุษย์เมื่อท่านให้เขา เขาก็จะยังพูดว่า “ฉันต้องการอีก” อยู่เสมอ ความร่ำรวยก็เป็นอย่างนี้เหมือนกัน ไม่เคยอิ่ม มีหะดีษของท่านศาสดา (ช.ล.) ที่เกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่ว่า “มีความหิวกระหายอยู่สองอย่างที่ไม่เคยอิ่ม นั่นคือ ความกระหายความรู้และความกระหายทรัพย์สิน”²

มีใครสามารถทำให้ความทะเยอทะยานของคนเราจบสิ้นได้ไหม? สังคมจะป้อนคนให้สมอยากต่อความทะเยอทะยานของเขาได้ไหม? ไม่ได้เลย ไม่ว่าคน ๆ นั้นจะได้รับตำแหน่งอะไรก็ตาม เขาก็จะต้องการตำแหน่งให้สูงขึ้นอีกเรื่อยไป ถึงท่านจะให้ตำแหน่งที่สูงที่สุดแก่เขาแล้วเขาก็ยังไม่พอใจอยู่นั่นเอง เหตุผลที่ความต้องการสร้างจริยธรรมขึ้นมาก็เพราะเรื่องนี้ นั่นก็คือเพื่อควบคุมความต้องการอันไม่รู้จักสิ้นสุดของมนุษย์ซึ่งก่อให้เกิดความอลหม่าน

และขัดแย้งขึ้นนั่นเอง

ความสุขทางเพศได้รับการจำกัดขอบเขตจากทัศนะทางกาย ผู้ชายคนหนึ่งสามารถบรรลุความพอใจทางเพศได้จากผู้หญิงคนหนึ่ง หรืออย่างมากที่สุดก็สองคน แต่จากทัศนะทางด้านความผูกพันซึ่งเกิดขึ้นระหว่างผู้หญิงกับผู้ชายซึ่งแม้แต่รัสเซลก็ยังกล่าวว่การารมณที่ไปทางกายนั้นแตกต่างจากความผูกพันซึ่งอาจเป็นผลจากการารมณนั้นได้ เมื่อมันกลายมาเป็นคุณลักษณะเช่นนี้ มันจะมีทางอ้อมได้ไหม? ลองคิดถึงผู้ชายที่ตกมาเป็นแบบนี้ซิ ตัวอย่างเช่น ผู้ชายที่มีฮาเร็มอันเต็มไปดว้ยสาวงามสักพันคน แต่ถ้ามีใครไปบอกเขาว่า “มีผู้หญิงสวยอยู่ตรงโน้นตรงนี้” เขาจะตอบหรือว่า “ไม่เอาละ ฉันพอใจกับฮาเร็มของฉันและความสัมพันธ์กับพวกผู้หญิงในนั้นแล้วละ” เรื่องที่เขาจะอ้อมนั้น ไม่มีทางเสียละ

เพราะเหตุนี้เองแหละที่ทำให้คนเหล่านั้นแลเห็นว่าความปรารถนาในการารมณก็เหมือนกับความปรารถนาในทรัพย์สิน ไม่มีทางอ้อมหรือเพียงพอ เขาจึงให้คำแนะนำอีกอย่างหนึ่ง มนุษย์ต้องถูกทำให้หันเหไปจากหนทางนี้ คนเราจะต้องถูกวางไว้บนหนทางอันไม่มีที่สิ้นสุด-หนทางที่มีได้นำไปสู่ที่ไหน พรอยด์กล่าวไว้ดังนี้ ตอนแรกเขาก็ต่อสู้กับขอบเขตจำกัดและความจำกัดทุกอย่างในสังคม ต่อมาเขาก็ได้เห็นว่า การให้เสรีภาพในทางเพศโดยไม่จำกัดแก่ผู้คนนั้นรังแต่จะสร้างความเดือดร้อนและปัญหาให้แก่คนเหล่านั้นมากขึ้น มันสร้างความเดือดร้อนทางจิตใจให้มากขึ้นอย่างยิ่ง เขากล่าวว่า “จิตใจนี้ควรต้องถูกนำไปหาสิ่งอื่น ๆ เพื่อว่ามันจะได้หมกมุ่นอยู่กับศิลปะ วรรณกรรม ฯลฯ แทน เพราะหนทางนี้เป็นสิ่งที่ไปไม่ได้!” จิตใจนี้ควรต้องพัฒนาไปได้โดยปราศจากสิ่งใดมาขัดขวางไว้

ประสบการณ์และสถิติได้แสดงให้เห็นแล้วว่า ในโลกตะวันตก ณ ที่ซึ่งมีเสรีภาพทางเพศเป็นอย่างมาก และในบางแห่งก็ไม่มีข้อจำกัดเอาเสียเลยนั้น มีความเจ็บป่วยทางจิตมากกว่าในสังคมที่มีขอบเขตจำกัด ยังมีสิ่งกระตุ้นมากขึ้นเพียงไร ความปรารถนาก็จะเพิ่มขึ้นเพียงนั้น มันจะเพิ่มขึ้นหลายเท่าทวีคูณ เปรียบประดุกไฟ เราจะเอาเชื้อเพลิงใส่ไฟให้อ้อมได้อย่างไร? คงทำไม่ได้ อย่างแน่นอน

มีผู้กล่าวว่ายิ่งเราพยายามจะกีดกันมิให้มนุษย์ทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ความ
อยากทำของเขา ก็จะยิ่งเพิ่มขึ้น นี่เป็นความจริงแต่เราก็ต้องจำไว้ด้วยว่ามนุษย์
นั้นเกิดความอยากความโลภทั้งในสิ่งที่ถูกห้ามและสิ่งที่ถูกยุ แต่ถ้ามีการมอบ
สิ่งนั้นให้แต่น้อยหรือไม่ให้เลย มนุษย์ก็就会有ความปรารถนาในสิ่งนั้นน้อยลงไป
เมื่อความปรารถนาของเขาถูกกระตุ้น ใคร ๆ ก็มีอาจทำให้ความปรารถนาของ
เขาเต็มอิ่มได้ไม่ว่าจะให้เสรีภาพแก่เขามากแค่ไหนก็ตาม

ดังนั้นถ้าจะมีขอบเขตจำกัดเอาไว้บ้าง และให้ความต้องการทางเพศ
ได้รับการสนองตอบแต่เฉพาะในขอบเขตของการแต่งงานเท่านั้น ถ้าสังคมจะ
เป็นสถานที่สำหรับทำงานและทำกิจกรรม ถ้าสตรีไม่มีสิทธิ์ที่จะช่วยกระตุ้นแรง
ดันทางเพศ และบุรุษก็ไม่มีสิทธิ์แสวงหาความสำเร็จทางเพศนอกขอบเขตของ
การแต่งงาน ถ้าเป็นไปในรูปนี้ จิตใจและขวัญของผู้คนก็จะพัฒนาไปในที่
แข็งแกร่งและตั้งงายยิ่งขึ้น

สำหรับในครอบครัวนั้น ควรจักต้องมีความพยายามที่จะทำให้ความ
สัมพันธ์ในการสมรส ได้มีความสนิทสนมกลมเกลียวกันยิ่ง ๆ ขึ้นไปเท่าที่จะ
ทำได้ และควรจะต้องต้านทุกสิ่งที่ทำให้ความสัมพันธ์นี้อ่อนแอไป การจำกัดการ
ทำให้ความต้องการทางเพศให้ได้รับการสนองตอบไว้ในขอบเขตแห่งครอบครัว
เท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นการสนองตอบแบบใดก็ตามนั้นย่อมทำให้คู่สมรส ได้สร้าง
ความสมัครสมานกัน ได้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น เพราะผู้ชายที่รู้ว่าภรรยาของเขาคนเดียว
เท่านั้นจะสามารถให้ความพอใจแก่เขา ได้กับผู้หญิงที่รู้ว่าสามีของเธอคนเดียว
เท่านั้นที่จะเป็นต้นกำเนิดแห่งความสุขความสำราญของเธอ ได้ย่อมมีความผูกพัน
ที่ลึกซึ้งและเข้มแข็งต่อกัน

มีคนบางคนถามว่าทำไมความสัมพันธ์ทางเพศนอกการสมรสระหว่าง
ผู้ชายที่ไม่มีภรรยา กับผู้หญิงที่ไม่มีสามีจึงเป็นที่ห้าม? ทำไมเขาจึงมีความ
สัมพันธ์ทางเพศกันไม่ได้? เรายอมรับว่ามีความแตกต่างกันอยู่ แต่โปรดจำ
ข้อหนึ่งไว้ซึ่งข้าพเจ้ารู้สึกแจ่มชัดเหลือเกิน ในอดีตที่ผ่านมาเร็ว ๆ นี้ และใน
ปัจจุบันนี้ในสังคมที่มีความเป็นอยู่ที่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ของอิสลาม เด็กผู้หญิง
ที่แตกเนื้อสาว ไม่มีเสรีภาพที่จะหาความสำราญทางเพศกับหนุ่ม ๆ คนได้
ถึงแม้ว่าความต้องการอันเป็นสัญชาตญาณจะมีอยู่ก็ตาม เมื่อเด็กผู้ชายเป็นหนุ่ม

ขึ้นมา ความปรารถนาและโน้มน้าวใจไปหาเพศตรงข้ามก็เกิดขึ้น แต่ไม่มีทางที่จะทำให้มันพึงพอใจได้

เขาจะได้รับคำบอกเล่ามาว่าเขาจะแต่งงานได้เมื่อมีอายุ 20 ปีแล้ว และเด็กสาวก็รู้ว่าเธอจะได้แต่งงานภายในอีกไม่กี่ปีนี้ การแต่งงานกับคนทั้งสองย่อมเป็นสิ่งที่หวานชื่นและสุขสำราญเป็นอย่างยิ่ง การแต่งงานเป็นการบรรลุความต้องการหลังจากที่ได้ขาดแคลนมาระยะหนึ่ง นั่นก็คือความต้องการทางเพศอาจไม่ได้รับการสนองตอบถ้าเราไม่ทำการสมรส

เด็กหนุ่มผู้นี้ซึ่งได้พบหน้ากับเด็กสาวเป็นครั้งแรก ย่อมถือว่าเธอเป็นผู้ที่จะทำให้ความปรารถนาของเขาได้รับความพึงพอใจได้ เป็นผู้นำความสุข ความสำราญมาให้เขา และเด็กสาวผู้เผชิญหน้ากับเด็กหนุ่มเป็นครั้งแรกก็รู้ว่าเขาจะนำเอาความสุขและความเป็นอยู่ที่ดีมาให้เธอ ย่อมจะเกิดอารมณ์ซึ่งไม่อาจเทียบกับสิ่งอื่นขึ้นมา

การสมรสและศูนย์กลางแห่งครอบครัวเป็นเช่นนี้ เมื่อการสนองตอบความต้องการทางเพศภายนอกขอบเขตนี้เป็นที่ต้องห้าม การสมรสก็จะกลายเป็นศูนย์กลางแห่งความสุข

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าการห้ามการตอบสนองทางเพศภายนอกการแต่งงานจึงทำให้ความผูกพันในครอบครัวแข็งแกร่ง ส่วนการอนุญาตให้มีการตอบสนองความต้องการนอกขอบเขตครอบครัวจะทำให้ครอบครัวแตกแยก นี่ชี้ให้เห็นว่าฮญาบในอิสลามนั้นมีประโยชน์อะไรมากไปกว่านี้ - คือการจำกัดหรือล้อมเขตให้ความต้องการทางเพศอยู่ภายในการสมรสนั่นเอง

ที่นี่เราลองมาดูสังคัมกันบ้าง มีผู้กล่าวว่าฮญาบทำให้สังคัมครึ่งหนึ่งต้องเป็นอัมพาทไป ข้าพเจ้ายอมรับว่า นั่นอาจเป็นความจริงถ้าหากว่าฮญาบนั้นเป็นชนิดที่มีอยู่ในหมู่ชาวอินเดียหรือชนิดที่มีอยู่ในประเทศอิหร่านโบราณ แต่ฮญาบของอิสลามมิได้กล่าวว่าสตรีควรถูกกักขังไว้หรือกล่าวว่าสตรีไม่มีสิทธิ์จะออกจากบ้านหรือไปทำงานใด ๆ ที่มีลักษณะในทางสังคัมหรือเศรษฐกิจ แต่หลักการของอิสลามกล่าวไว้ดังที่เราจะพบได้ในโองการต่าง ๆ ของอัลกุรอาน และในหะดีษ ว่าสตรีที่ออกจากบ้านนั้นไม่มีสิทธิ์ที่จะออกในวิธีที่จะไปยั่วยุกระตุ้นชายอื่นหรือดึงดูดพวกเขามายังเธอ นี่เป็นหน้าที่โดยเฉพาะของผู้หญิง

และผู้ชายก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะมองดูผู้หญิงที่ออกจากบ้านมาด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยกิเลสตัณหา นี่เป็นหน้าที่โดยเฉพาะของผู้ชาย

ถ้าหากว่าผู้หญิงมิได้พูดด้วยเสียงที่กระตุ้นช่วยุความต้องการทางเพศในสังคม ถ้าหากนี้มิได้เกิดขึ้น เด็กหนุ่มเด็กสาวจะไม่ศึกษาเล่าเรียน ได้ดีขึ้นดอกหรือ? ถ้าผู้ชายไม่มีสิทธิ์ที่จะเกี่ยวพาราตี สังคมจะไม่ทำงาน ได้ดีขึ้นดอกหรือ? ถ้าผู้หญิงสวมฮิญาบออกไปหาซื้ออะไรและผู้ชายรู้ว่ามันไม่ใช่ที่ ๆ จะมาหยอกล้อกันเล่น จะไม่ติดดอกหรือ? แน่นอน ถ้ามีฮิญาบแบบอิสลามพลังของการทำงานของมนุษย์ก็ย่อมจะถูกใช้ไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นอย่างแน่นอนที่สุด และโดยวิธีนี้กิจกรรมต่าง ๆ ในตลาดก็ย่อมจะดีขึ้น

แต่สิ่งที่ถูกสร้างขึ้นในสังคมปัจจุบันนั้น ได้กีดกันมิให้การทำงานดำเนินไปเท่าที่ควร นักศึกษาก็ไม่เล่าเรียนศึกษา กิจกรรมในตลาดก็ถูกทำให้บิดเบือนไปจากจุดมุ่งหมายสำคัญของมันคือการขายสินค้าที่มีคุณภาพดี แต่กลับไปทำให้ผู้คนหมดกระเป๋ากับการโชว์ผู้หญิงสวย ๆ ที่กำลังขายของ พวกผู้ชายเข้าไปซื้อเพื่อได้มีโอกาสพูดคุยกับเธอโดยไม่สนใจในผลิตภัณฑ์ นี้จะไม่ทำให้สังคมไขว้เขว ไปดอกหรือ?

ดังนั้นจากทัศนะของการทำงานและกิจกรรมสังคมแล้ว การปรับปรุงสังคมได้บัญชาว่า สังคมไม่ควรเป็นสถานที่สำหรับกระตุ้นช่วยุหรือสนองตอบความต้องการทางเพศ และฮิญาบของอิสลามจะทำให้บรรลุผลตามความมุ่งหมายนี้ได้

1. "สุนานะ อับดุลวูด", อัล-ซาอิด หน้า 102
2. "สุนานะ อัล-ดาเรมี" มุก้อดตามะฮู หน้า 32